

Kétségtelen – mondotta beszédében – hogy ma sok baj van, sok nagy baj van. A cserkész azonban ezen nem csodálkozik és nem esik kétségbe. Sőt egészen természetesnek látja, ami már bekövetkezett az országban, az egész világon, és ami még be fog következni. Azon csodálkoznánk csak, ha nem így történt volna minden, amint történt. Mi, akik 20 évvel ezelőtt megindítottuk a cserkészetet Magyarországon, azóta láttuk, tudtuk és hirdettük, hogy a pusztulás, a bukás be fog következni. És mi nem siratjuk, nem sajnáljuk, ami pusztult és pusztul, mert az teljesen megérett a pusztulásra. Ezzel a rendszerrel nekünk semmi közösségünk nem volt, mi mindig a mi magunk útjain jártunk. Ezzel a pusztuló, bomló kapitalista, liberális rendszerrel azonban más erők is szembe tudnak szállni. Vannak más erők is, amelyek szembe szállnak, más eleven, duzzadó erők, a keresztény és nemzeti érzés várfalai!

A cserkész vezető és a cserkész ezeknek az oldalán áll, ezeknek a diadaléért küzd, dolgozik! Erre kell a fiúkat nevelni, új lendülettel, új elszánással, új akarással! Céljaink érdekében mindenkinek ki kell használni a maga lehetőségeit, meg kell tenni mindent, amit csak lehet, nemcsak a cserkész leleményességgel, de cserkész agyafúrtsággal! Hivatása van a mai társadalomban ennek a cserkészletnek, mert ma jobban rászorul a társadalom, mint valaha. Nekünk feladatunk, hogy egy pusztulásnak indult társadalom számára biztosítsuk, fenntartsuk az életet. Nekünk akarnunk kell élni, nem elpusztulni!

A cserkészvezető tudja, hogy akárki, akármi jön, semmi nem jöhet nélkülünk, mert vagyunk, mert akarunk lenni, és velünk mindenkinek számolnia kell! Harmincötezer tüzes tekintetet és acélos akaratot nem lehet figyelmen kívül hagyni. Úgy látjuk életrevaló, jó és becsületes dolgok is jelentkeznek. Mi mindnyájan ott leszünk, hogy eltapossuk a rosszat, hogy kikaparjuk a jót és nem nézünk hátra, mert ehhez a múlthoz semmi közünk, csak előre, mert mienk a jövő, s mi dolgozunk ezért a jövőért, bízunk a jövőben.

Sík Sándor beszédét az ország cserkészvezetői óriási lelkesedéssel fogadták s belőle új hitet, új munkakedvet és reményt merítve tértek haza kis városaikba, hogy tovább vigyék az eszmét, a lelkesítő tüzet, s ezen az úton dolgozzanak tovább az új Magyarországért.

Szegedi Új Nemzedék XIV. (1932) április 6. 2. oldal

286. Az egyetemi ifjúság néma levonulással tüntetett az egyetem Kolozsvárról való kiűzetésének évfordulóján

Május 12-e szomorú évforduló a Ferenc József Tudományegyetem történetében. Tizenhárom évvel ezelőtt 1919. május 12-én üldözték ki az oláhok Kolozsvárról a magyar tudományok fellegetvárát, hajléktalanná téve a kolozsvári egyetemet.

A szegedi egyetemi ifjúság ezen a napon méltó módon áldozott a szomorú évforduló emlékének. Zárt sorokban, némán vonultak fel a Korzón, majd a Tisza Lajos körúton az egyetem elé. Elöl haladt a Turul Szövetség, utána az Emericana,

végül a Szent István Bajtársi Szövetség. Minden dobbanó lépésükben a magyar dac, a magyar csakazértis lüktetett.

A Központi Egyetem előtt az egyetemi tanács élén Veress Elemér dr. rektor fogadta az ifjúságot, majd ékesszavú buzdító beszédet intézett a bajtársakhoz.

Nekünk el kell oszlatni a kishitúséget, a kételkedést, – mondotta – el kell oszlatnunk azt a tévhitet, hogy mi gyengék vagyunk! Ez a teljes reménytelenségbe vetne minket, az pedig annyi, mint a fegyvertelenség. Köröskörül leskelődik itt reánk ezer és ezer repülőgép és pokolgép, és ezzel szemben áll a mi fegyvertelen némaságunk, de ezer és ezer izmos és acélos karunk!

Vannak olyan sebek, amelyeket nem szabad begyógyulni engedni, mert ha ezek a sebek begyógyulnak, akkor az egyenlő a halállal. Ezeket a sebeket ilyenkor mind felszaggatjuk, hogy mind, mind tiltakozzon az ellen a gonoszság ellen, amellyel országunkat a sírba akarták dönteni! Ezek az égő sebek biztatnak bennünket, ezért vigyétek el mindenhová a reménységet, a bizalmat, mert ez nem maradhat örökké így!

Nem! Nem! Soha! – dörögte háromszor egymásután a kétezer főnyi ifjúság, majd a bajtársi egyesületek díszmenetben vonultak el az egyetemi tanács és a rektor előtt. Végül az ifjúság nevében Lázár László mondott beszédet, s ezzel az impozáns tiltakozó tüntetés befejeződött.

Szegedi Új Nemzedék XIV. (1932) május 13. 5. oldal

287. A Bethlen Gábor Kör új vezetősége

Az egyetemi és főiskolai református hallgatók egyesülete, a Bethlen Gábor Kör a kezdődő egyesületi évre a következő tisztikart választotta meg: örökös tiszteletbeli elnök: Buday György. Elnök: Ádám László. Alelnök: Árvay Erzsébet. Főtitkár: Szócs Pál. Főpénztáros: Pető Dezső. I. Titkár: Vadas Irma. II. Titkár: Zetényi Endre. Pénztáros: Sörös Bálint. Ellenőr: Kiss Lajos. Könyvtáros: Tolnay Gábor. Háznagy: Gergely Gerő.

Szegedi Új Nemzedék XIV. (1932) október 16. 7. oldal Újraközlése: In: Hegyi András: Haladó ifjúsági mozgalmak Csongrád megyében. Válogatott dokumentumok (1874–1986). Szeged, 1987. 206. (150. sz. dokumentum)

288. Fényes ünnepséggel avatták fel az Emericana új helyiségét

A szegedi emericánás ifjúság a megyésfőpásztor és a dominuszok áldozatkész-sége folytán végre megfelelő otthonhoz juthatott. A Toldi-utcában, a belvárosi óvoda felett van az új helyiség, igen tágas, úgyhogy az ifjúság számára minden tekintetben megfelelő.

Az új helyiséget szombaton este családias jellegű, igen jól sikerült ünnepség keretében avatták fel. Az ünnepségen megjelent Berecz János dr. egyetemi tanár, a katolikus kör elnöke, Veress Elemér dr. protektor, számos dominusz és domina, az ifjúság teljes számban.